

Боговете сигурно са полудели

– Имане! Намерих имане! – извика поп Мартин и хвърли кирката. – Знаех си аз, че тук има нещо. Сънувах злато. Като онзи иманяр, дето прекопал цяла България, само лозето си във Вълчитрън пропуснал...

Стреперещи ръце свещеникът измъкна от изкопа плесенясало дървено съндъче и обърса рохката пръст от капака. После внимателно се вгледа в пирончетата.

– Не ще да е тракийско, с тия пирони. Вероятно е средновековно имане!

Отвори капака и що да види – цяла пачка от столарови банкноти! Преброи ги – 1200!

На другия ден слезе в града, найсетне си купи телевизор, „Мюзик айдъл“ да гледа. И още същата вечер отиде в кръчмата да полее намереното богатство. Седна на най-крайната маса и си поръча сто грама сиренце и малка ракия, да не буди подозрение. А му се беше отворила една глътка, цяло буре бе в състояние да пресуши.

Не щеш ли, до него седна Кире даскалчето. Откакто затвориша училище, цяло лято ходеше в Гърция да бере портокали. Седна неканен до поп Мартин и си поръча мастичка. После боцна от попското сирене, въздъхна и без да рече дума дигна юзчето.

– Що си тъй оклюмал, Кире? – опита да завърже разговор свещеникът.

– Що ли? Малко ли поводи има човек да е тъй щастлив като мен!

Ей на, ще вдигнат пенсионната възраст и няма да доживея законния отход. Ни деца има в село, ни работа, ни дявол...

– Аааа, даскале, не си прав! – прекъсна го поп Мартин и се прекръсти – Дяволи колкото щеш. Не ги и споменавай, че те само това чакат. Ще се изсулят от жълтите плочки пред парламента и право тук ще довтасат.

– Три години събирам пари за мотопед. Знаеш къде ми е къщата, чак горе в отшелническата махала. А откак-

то затвориша магазина, и за хляб трябва да бия път до съседното село. Фелдшерът и той избяга, подагратата се обажда, едва ходя. Бях спастрил пари от Гърция, мислех да слеза до града, мотопед да си купя. Тая вечер отивам да взема парите, няма ги! Някой изровил сандъчето и всичките долари прибрал...

Свещеникът зяпна от неочакваното признание. Заболя го сърцето, ама отде да знае, че парите са на Кирчо? Сандъчето не беше надписано. Закопано зад махленската чешма и всеки можеше да си го изрови, стига да знае къде да копае...

Свещеникът дигна очи нагоре и потърси помощ от прекия началник. Господи, в какво се забърках, рече си наум. Ами сега? Какво да прави, беше изхарчил около 250 долара за телевизор и по никакъв начин не можеше да ги възстанови.

– Виж какво, чадо – поп Мартин се обърна към даскала. – Господ ти е сърдит! Напоследък рядко идваш на служба. Така ли е? Така е!

– Ама защо да ходя, отче? Не виждаш ли, че Господ никой не го слуша. Щеше ли твоят всемъдр

и справедлив Бог да допусне районната болница да затворят, пенсионерите от глад да мрат? Виждаш, че боговете ни сега са други. Квото каже бат Бойко – това става. За кво да ходя на църква?

– Не богохулствай, Кире, а слушай внимателно! Ето ти ключа за параклиса – иди и погледни зад олтара. Там потърси сандъчето с твоите спестявания. Но да знаеш, моят финансов шеф ти е удържал 20 на сто ДДС в полза на църквата. И ми рече – кажи на Кире, че ако не запали свещ на Петковден, ще му пратя Симеон Дянков! Той е по-страшен – не ДДС, кожата смъква...

Боговете сигурно са полудели, помисли си Кире, прекръсти се за първи път от много години насам и затътри крак към параклиса.

А поп Мартин гаврътна питието и си рече:

– Няма пълно щастие! С твоя помощ, Господи, в тая страшна криза барем „Стъклен дом“ ще гледам...

Ивайло Диманов

